

Arrest

nr. 193 158 van 4 oktober 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 21 april 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 maart 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, komt op 13 augustus 2014 België binnen en dient op 14 augustus 2014 een asielaanvraag in.

Op 4 augustus 2015 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 19 augustus 2015 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 161 552 van 8 februari 2016 worden aan verzoekster eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 28 oktober 2015 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 15 januari 2016 wordt deze aanvraag van 28 oktober 2015 ontvankelijk verklaard.

Op 25 mei 2016 wordt het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (13quinquies) van 19 augustus 2015 ingetrokken.

Op 22 november 2016 dient verzoekster een tweede asielaanvraag in.

Op 9 december 2016 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Op 21 december 2016 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 23 januari 2017 wordt dit bevel ingetrokken.

Op 10 maart 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 28 oktober 2015 ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt aangevochten in de zaak met het rolnummer 203 911.

Op 21 maart 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw(1), die verklaart te heten (1),

naam : M. H.

voornaam : A.

geboortedatum : (...)1990

geboorteplaats : A. A.

nationaliteit : Eritrea

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 9 december 2016 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 23 augustus 2015 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 15 (vijftien) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1.1. De verwerende partij werpt in de nota volgende exceptie op:

“Exceptie van onontvankelijkheid - Gebrek aan belang.

Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

De verweerder merkt op dat de bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 75, §2 van het Vreemdelingenbesluit. Dit artikel voorziet uitdrukkelijk:

“ § 2. (Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling [1of de asielaanvraag niet in overweging neemt] , geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.”

Terwijl art. 52/3 §1 van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.”

In casu dient te worden vastgesteld dat door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 09.12.2016 een beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag heeft genomen.

De in casu bestreden beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris is niet meer dan de noodzakelijke en wettelijk voorziene resultante van de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft dienaangaande bovendien een gebonden bevoegdheid, en vermag niets anders dan in uitvoering van voormeld art. 75 §2 van het Vreemdelingenbesluit en art. 52/3 van de Vreemdelingenwet, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij, nu haar asielaanvraag niet in overweging werd genomen, zich op illegale wijze op het grondgebied bevindt, bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten.

“De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 75, §2 van het Vreemdelingenbesluit (K.B. dd. 8.10.1981). Dit artikel bepaalt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.”

In casu dient te worden vastgesteld dat door de Adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 26 oktober 2010 een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen en dat verzoeker tegen deze beslissing beroep heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bij arrest nr. 54.695 van 20 januari 2011 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers geweigerd heeft, zodat de asielprocedure van verzoeker beëindigd is.

Aangezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 20 januari 2011 nog in het rechtsverkeer was, vermocht de gemachtigde wel degelijk te beslissen dat aan verzoeker bevel diende te worden gegeven om het grondgebied te verlaten - asielzoeker. De in casu bestreden beslissing van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid is niet meer dan de noodzakelijke en wettelijk voorziene resultante van de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming aan verzoeker werden geweigerd.” (R.v.V. nr. 78.203 van 28 maart 2012)

Verzoekende partij heeft dan ook geen belang bij het door haar ingediende beroep.

Dit geldt des te meer nu de bestreden beslissing daarnaast steunt op de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

De minister c.q. de staatssecretaris beschikt niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de Vreemdelingenwet dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, m.n. de verzoekende partij is niet in het bezit van een geldig paspoort met een geldig visum.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

Verzoekende partij haalt de schending aan van artikel 3 en 13 EVRM en artikel 47 van het Handvest van Fundamentele Rechten van de Europese Unie, maar doet daarmee geen afbreuk aan de vaststelling dat zij niet over het vereiste belang beschikt (en dit nog los van de vaststelling dat deze voorgehouden schendingen hoe dan ook niet kunnen worden aangenomen).

Het supra aangehaalde art. 52/3, § 1 Vreemdelingenwet voorziet immers niet dat het bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden afgetoetst aan hogere rechtsnormen, nu de loutere vaststelling van de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de illegale verblijfstoestand, door de wetgever als enige voorwaarden werden bepaald bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Dit standpunt werd bevestigd door het Grondwettelijk Hof, dat stelt:

“De beoordelingsbevoegdheid die aan de minister of zijn gemachtigde wordt gelaten wanneer hij een bevel om het grondgebied te verlaten afgeeft, wordt bij de bestreden bepaling enkel beperkt voor de twee voorwaarden waarvan zij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten afhankelijk stelt, namelijk indien de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet in overweging neemt of weigert te erkennen en indien de asielzoeker onregelmatig op het grondgebied verblijft. In dat stadium dient de minister of zijn gemachtigde niet te beoordelen of de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens in acht neemt. Met betrekking tot die toetsing wordt in de memorie van toelichting aangegeven dat « het bevel om het grondgebied te verlaten niet uitvoerbaar is indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending met zich zou brengen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel mag in geen geval verwijderd worden naar het land waar hij een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een schending van het beginsel van non refoulement. Artikel 3 van het EVRM dient geëerbiedigd te worden bij de tenuitvoerlegging van een bevel om het grondgebied te verlaten » (Parl. St., Kamer, 2012-2013, DOC 53-2555/001 en 53-2556/001, p. 19).” (GwH nr. 2015/089 van 11.06.2015)

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De verweerder besluit dan ook dat verzoekende partij haar annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang.”

2.1.2. Ter zitting wijst de advocaat van de verzoekende partij op het feit dat de schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangevoerd in het verzoekschrift.

2.1.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Hoewel de gemachtigde in bepaalde gevallen is gebonden op basis van artikel 7 van de vreemdelingenwet om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, mag dit niet worden begrepen als een verplichting die op automatische wijze en in alle omstandigheden geldt (RvV 19 december 2013, AV, nr. 116 003). Een dergelijke verplichting geldt uiteraard niet indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending met zich mee zou brengen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM (Doc.Parl., 53, 1825/001, p. 17). Het onregelmatig karakter van het verblijf voldoet op zich niet om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen zonder dat andere elementen, met name elementen verbonden met fundamentele rechten verbonden aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM, evenzeer in rekening worden genomen. *In casu* wordt de schending van artikel 3 van

het EVRM aangevoerd. De gemachtigde is in deze materie dus, in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, niet verstoken van enige appreciatiebevoegdheid.

Waar de verwerende partij verwijst naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 2015/089 van 11 juni 2015 om aan te geven dat *“het bevel om het grondgebied te verlaten niet uitvoerbaar is indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending met zich zou brengen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel mag in geen geval verwijderd worden naar het land waar hij een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een schending van het beginsel van non refoulement. Artikel 3 van het EVRM dient geëerbiedigd te worden bij de tenuitvoerlegging van een bevel om het grondgebied te verlaten”*, wordt opgemerkt dat *in casu* uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal in zijn beslissing van 9 december 2016 ten opzichte van verzoekster een niet-terugleidingsclausule heeft opgenomen ten opzichte van Eritrea: *“Daar werd vastgesteld dat u niet de Eritrese nationaliteit heeft, is het CGVS van oordeel dat u noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Eritrea.”* In het bestreden bevel wordt als nationaliteit van verzoekster *“Eritrea”* vermeld, zodat niet kan worden ontkend dat huidige bestreden beslissing op zich reeds een titel inhoudt om verzoekster naar Eritrea te verwijderen, los van de huidige intentie van de verwerende partij. Bijgevolg lijken er in deze zaak voldoende elementen aanwezig om *in casu* toch vast te stellen dat het beroep ontvankelijk is en dat de grieven van verzoekster moeten worden onderzocht.

De exceptie van onontvankelijkheid, opgeworpen door de verwerende partij, wordt verworpen.

2.2. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekster niet aantoonbaar op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“1. Eerste en enige middel: Kennelijke appreciatiefout en schending van de formele en materiële motiveringsplicht wat een schending uitmaakt van de artikelen 7, eerste lid 1° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen inzonderheid de verplichting van het bestuur om alle elementen van de zaak in aanmerking te nemen, in combinatie met een schending van artikelen 3 en 13 EVRM en artikel 47 van het Handvest van Fundamentele Rechten van de Europese Unie.

Overwegende dat de bestreden beslissing als volgt is gemotiveerd:

“Op 9 december 2016 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: Zij verblijft in het “Rijk zonder houder te zijn van bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad\ betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet langer gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van toeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 23 augustus 2015 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 15 (vijftien) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen.”

Dat het artikel 3 van het EVRM bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke en vernederende behandelingen;

Dat bovendien artikel 13 EVRM en artikel 47 van het Handvest van Fundamentele Rechten van de Europese Unie tot gevolg hebben dat er daadwerkelijke rechtshulp moet worden geboden door een nationale instantie aan vreemdelingen in verblijfsprocedures indien er een schending van artikel 3 EVRM wordt aangevoerd;

Artikel 3 EVRM heeft een absoluut karakter en is van openbare orde en laat geen uitzondering toe die zou gebaseerd worden op basis van het gedrag van betrokkene;

Dat de eiseres een aanvraag heeft ingediend in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet die ontvankelijk werd verklaard met een beslissing van DVZ van 15 januari 2016 en dat zij, toen ze de bestreden beslissing ontving, in het bezit was van een attest van immatriculatie en aldus in legaal verbleef op het grondgebied ;

Dat verzoeksters asielaanvraag verworpen werd omwille van het feit dat er geen geloof gehecht werd aan verzoekster Eritrese nationaliteit (stuk 3);

Dat de bestreden beslissing nochtans Eritrea vermeldt als nationaliteit en dat er dus gevreesd kan worden dat verzoekster terug naar Eritrea zou moeten gaan; dat de huidige veiligheidssituatie in Eritrea algemeen bekend is en dit niet toelaat; dat de arts-ambtenaar daarenboven bevestigd heeft dat het leven van verzoekster in gevaar was zou ze moeten terugkeren naar Eritrea gezien de noodzakelijke behandeling daar niet beschikbaar is (stuk 5).

Dat verzoekster probeerde een laissez-passer te verkrijgen van de Ethiopische ambassade, maar dat de ambassade weigerde omdat de Ethiopische nationaliteit van verzoekster niet bewezen is;

Dat verzoekster bijgevolg nergens naartoe kan en een behandeling riskeert in geval van terugkeer dat strijdig is met artikel 3 EVRM;

Dat de bestreden beslissing absoluut geen motivering bevat hieromtrent, in schending van artikel 62 vreemdelingenwet en de artikelen 1 a 3 van de wet van 29 juli 1991, alsook van het zorgvuldigheidsbeginsel gezien het geen rekening houdt met alle elementen van het administratief dossier;

Dat verzoekster aan ernstige gezondheidsproblemen lijdt, en haar aanvraag tot machtiging van verblijf in toepassing van artikel 9ter lang ontvankelijk werd verklaard alvorens op 10 maart 2017 een beslissing van ongegrondheid van de aanvraag te nemen.

De motivering van deze beslissing luidt als volgt: "Op 07.03.2017 adviseerde de ambtenaar-geneesheer dat een terugkeer naar Eritrea of Sudan niet aangewezen is gezien de noodzakelijke behandeling voor betrokkene in deze landen (voorlopig) niet beschikbaar zou zijn. (...). Aangezien betrokkene in gebreke blijft haar werkelijke land van herkomst en/of gewoonlijk verblijf kenbaar te maken, is het onmogelijk een onderzoek te voeren naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst of verblijf. Het staat betrokkene vrij hierover duidelijkheid te verschaffen bij een eventuele nieuwe aanvraag'

Dat er dus bevestigd wordt dat de ziekte van verzoekster ernstig is en dat de noodzakelijke behandeling niet overal beschikbaar is, en zeker niet in Eritrea of Sudan;

Dat een beroep zal worden ingediend tegen deze beslissing; dat er niet betwist kan worden dat er een ernstig risico is op schending van artikel 3 EVRM gezien verzoekster het grondgebied moet verlaten en niet weet naar welk land ze naartoe moet, noch of de noodzakelijke medische behandeling aldaar beschikbaar zal zijn;

Dat het arrest Abdida van het Europees Hof van Justitie van 18 december 2014 uiteenzet:

"49 Wanneer de uitvoering van een terugkeerbesluit meebrengt dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, kan er in bepaalde gevallen sprake zijn van schending van artikel 5 van richtlijn 2008/115.

50 Die zeer uitzonderlijke gevallen worden gekenmerkt door het feit dat de schade die voortvloeit uit de verwijdering van een derdelander naar een land waar een ernstig risico bestaat dat hij aan onmenselijke of vernederende behandelingen wordt onderworpen, ernstig en onherstelbaar is. Het beroep tegen een terugkeerbesluit waarvan de uitvoering voor de betrokken derdelander een ernstig risico inhoudt dat zijn gezondheidstoestand op ernstige en onomkeerbare wijze verslechtert, is derhalve alleen dan doeltreffend wanneer die derdelander over een beroep met schorsende werking beschikt teneinde te waarborgen dat het terugkeerbesluit niet wordt uitgevoerd voordat een grief betreffende een schending van artikel 5 van richtlijn 2008/115, gelezen in het licht van artikel 19, lid 2, van het Handvest, door een bevoegde autoriteit is onderzocht.

51 Die uitlegging vindt steun in de toelichtingen op artikel 47 van het Handvest, volgens welke de eerste alinea van dat artikel is gebaseerd op artikel 13 EVRM (arrest Heroverweging Arango Jaramillo e.a./EIB, C-334/12 RX-II, EU:C:2013:134, punt 42).

52 Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft namelijk geoordeeld dat, wanneer een lidstaat besluit om een vreemdeling te verwijderen naar een land ten aanzien waarvan er zwaarwegende

gronden bestaan om aan te nemen dat hij een ernstig risico loopt te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM, aan het in artikel 13 EVRM gestelde vereiste van een daadwerkelijk rechtsmiddel pas is voldaan wanneer de betrokkenen een beroep met van rechtswege opschortende werking kunnen instellen tegen de uitvoering van de maatregel op grond waarvan zij kunnen worden verwijderd (zie met name EHRM, arresten van 26 april 2007, Gebremedhin/Frankrijk, § 67, en 23 februari 2012, Hirsi Jamaa e.a./Italië, § 200).

53 Uit een en ander volgt dat de artikelen 5 en 13 van richtlijn 2008/115, gelezen in het licht van de artikelen 19, lid 2, en 47 van het Handvest, aldus moeten worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen een nationale wettelijke regeling die niet voorziet in een beroep met schorsende werking tegen een terugkeerbesluit waarvan de uitvoering voor de betrokken derdelander een ernstig risico inhoudt dat zijn gezondheidstoestand op ernstige en onomkeerbare wijze verslechtert.

54 Met betrekking tot, in de tweede plaats, de voorziening in de basisbehoeften van een derdelander in een situatie als die welke in het hoofdgeding aan de orde is, preciseert punt 12 van de considerans van richtlijn 2008/115 weliswaar dat de voorziening in de elementaire levensbehoeften van onderdanen van derde landen die illegaal verblijven maar nog niet kunnen worden uitgezet, volgens de nationale wetgeving dient te worden geregeld, doch die wettelijke regeling moet verenigbaar zijn met de uit die richtlijn voortvloeiende verplichtingen.

55 In artikel 14 van die richtlijn zijn een aantal waarborgen opgenomen die gelden in afwachting van terugkeer, met name tijdens de termijn waarvoor overeenkomstig artikel 9 van die richtlijn de verwijdering is uitgesteld.

56 Volgens artikel 9, lid 1, sub b, van richtlijn 2008/115 stellen de lidstaten de verwijdering uit voor de duur van de overeenkomstig artikel 13, lid 2, van die richtlijn toegestane opschorting.

57 Uit de algemene opzet van richtlijn 2008/115, die in aanmerking moet worden genomen bij de uitlegging van de bepalingen van die richtlijn (zie in die zin arrest Abdullahi, C-394/12, EU:C:2013:813, punt 51), volgt dat artikel 9, lid 1, sub b, van die richtlijn moet zien op alle situaties waarin een lidstaat verplicht is de uitvoering van een terugkeerbesluit op te schorten ingevolge het beroep dat ertegen is ingesteld.

58 Uit een en ander volgt dat de lidstaten verplicht zijn om een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt en die een beroep heeft ingesteld tegen een terugkeerbesluit waarvan de uitvoering voor hem een ernstig risico inhoudt dat zijn gezondheidstoestand op ernstige en onomkeerbare wijze verslechtert, de in artikel 14 van richtlijn 2008/115 bedoelde waarborgen in afwachting van terugkeer te bieden.

59 Meer bepaald is de betrokken lidstaat in een situatie als die welke in het hoofdgeding aan de orde is krachtens artikel 14, lid 1, sub b, van die richtlijn verplicht om zo veel mogelijk te voorzien in de elementaire levensbehoeften van een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wanneer deze zelf niet over de middelen beschikt om in zijn eigen onderhoud te voorzien.

60 De verstrekking van dringende medische zorg en de essentiële behandeling van ziekte, als bedoeld in artikel 14, lid 1, sub b, van richtlijn 2008/115, zou in een dergelijke situatie verstoken blijven van daadwerkelijke uitwerking indien zij niet gepaard gaat met een voorziening in de basisbehoeften van de betrokken derdelander.

61 Het staat evenwel aan de lidstaten te bepalen op welke wijze in de elementaire levensbehoeften van de betrokken derdelander wordt voorzien.

62 Derhalve moet artikel 14, lid 1, sub b, van richtlijn 2008/115 aldus worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationale wettelijke regeling die niet bepaalt dat in de mate van het mogelijke wordt voorzien in de elementaire levensbehoeften van een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt teneinde te verzekeren dat dringende medische zorg en de essentiële behandeling van ziekte daadwerkelijk worden verstrekt tijdens de periode waarin de betrokken lidstaat verplicht is de verwijdering van die derdelander uit te stellen omdat deze beroep heeft ingesteld tegen een jegens hem uitgevaardigd terugkeerbesluit.

63 Uit een en ander volgt dat op de gestelde vragen moet worden geantwoord dat de artikelen 5 en 13 van richtlijn 2008/115, gelezen in het licht van de artikelen 19, lid 2, en 47 van het Handvest, en artikel 14, lid 1, sub b, van die richtlijn in die zin moeten worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen een nationale wettelijke regeling:

— die geen schorsende werking toekent aan een beroep dat wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt gelast het grondgebied van een lidstaat te verlaten, wanneer de uitvoering van dat besluit voor die derdelander een ernstig risico inhoudt dat zijn gezondheidstoestand op ernstige en onomkeerbare wijze verslechtert, en

— die niet bepaalt dat in de mate van het mogelijke wordt voorzien in de elementaire levensbehoeften van die derdelander teneinde te verzekeren dat de dringende medische zorg en de essentiële behandeling van ziekte daadwerkelijk worden verstrekt tijdens de periode waarin die lidstaat als gevolg van het instellen van dat beroep verplicht is de verwijdering van die derdelander uit te stellen. »

Dat er een schorsend effect moet worden verleend aan het beroep dat zal worden ingediend tegen de beslissing 9ter, en dat de bestreden beslissing bijgevolg onwettig is;

Dat verzoekster een procedure staatloosheid zal indienen en ofwel erkend zal worden als staatloos ofwel zal dit toelaten om te weten welke nationaliteit ze heeft; dat in elk geval ze een risico loopt op een schending van artikel 3 EVRM gezien haar ernstige gezondheidsproblemen en het risico dat de noodzakelijke behandeling niet beschikbaar zal zijn in haar land van herkomst, welk ook het blijkt te zijn; Dat de bestreden beslissing geen vermelding maakt van de gezondheidsproblemen van verzoekster noch van de behandeling die ze nodig heeft;

Dat artikel 74/13 Vreemdelingenwet bepaalt: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Dat deze bepaling duidelijk geschonden werd door de bestreden beslissing;

Dat omwille van de reeds hierboven uiteengezette argumenten de bestreden beslissing eveneens een schending uitmaakt van de artikelen 3 en 13 van het EVRM en het artikel 47 van het Handvest van de Fundamentele Rechten van de Europese Unie, wat eveneens een schending is van de formele en materiële motiveringsplicht in strijd met artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991;"

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- kennelijke appreciatiefout;*
- de formele en materiële motiveringsplicht;*
- artikel 7, eerste lid, 1° en artikel 62 van de Vreemdelingenwet;*
- artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel;*
- artikel 3 en 13 EVRM;*
- artikel 47 van het Handvest van de Fundamentele Rechten van de Europese Unie.*

De verzoekende partij houdt een schending van voormelde bepalingen voor, doordat ze legaal op het grondgebied verbleef toen de in casu bestreden beslissing aan haar betekend werd. Bij een gedwongen terugkeer zal zij bovendien worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

Betreffende de vermeende schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie oordeelde geheel terecht dat aan de verzoekende partij een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker diende te worden betekend.

De verweerder merkt op dat de bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 75, §2 van het Vreemdelingenbesluit. Dit artikel voorziet uitdrukkelijk:

" § 2. (Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling [1of de asielaanvraag niet in overweging neemt] , geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten."

Terwijl art. 52/3 §1 van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.”

In casu dient te worden vastgesteld dat door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 09.12.2017 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag werd genomen.

De in casu bestreden beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris is niet meer dan de noodzakelijke en wettelijk voorziene resultante van de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen waarbij de meervoudige asielaanvraag van de verzoekende partij niet in overweging werd genomen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft terecht vastgesteld dat verzoekende partij niet werd erkend als vluchteling door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, en dat deze zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bevindt, zodat haar bevel kon worden gegeven om het grondgebied te verlaten.

Voor zoveel als nodig merkt verweerder op dat artikel 7 van de wet als volgt luidt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° (...).”

Verweerder benadrukt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie inderdaad een gebonden bevoegdheid, en niets anders vermag dan in uitvoering van voormeld art. 75 §2 van het Vreemdelingenbesluit en art. 52/3 van de Vreemdelingenwet, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij, nu haar meervoudige asielaanvraag niet in overweging werd genomen, zich op illegale wijze op het grondgebied bevinden, bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten.

“De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 75, §2 van het Vreemdelingenbesluit (K.B. dd. 8.10.1981). Dit artikel bepaalt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage I3quinquies betekend.”

In casu dient te worden vastgesteld dat door de Adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 26 oktober 2010 een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen en dat verzoeker tegen deze beslissing beroep heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bij arrest nr. 54.695 van 20 januari 2011 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers geweigerd heeft, zodat de asielprocedure van verzoeker beëindigd is.

Aangezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 20 januari 2011 nog in het rechtsverkeer was, vermocht de gemachtigde wel degelijk te beslissen dat aan verzoeker bevel diende te worden gegeven om het grondgebied te verlaten - asielzoeker. De in casu bestreden beslissing van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid is niet meer dan de noodzakelijke en wettelijk voorziene resultante van de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming aan verzoeker werden geweigerd.” (R.v.V. nr. 78.203 van 28 maart 2012)

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

In weerwil van hetgeen de verzoekende partij tracht voor te houden, benadrukt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie verder dat de verzoekende partij op het ogenblik van het nemen van de in casu bestreden beslissing niet langer in het bezit was van een attest van immatriculatie.

Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 10.03.2017 een beslissing nam waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard. Voormelde beslissing vermeldt uitdrukkelijk dat het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd

artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Pas nadien, en dus op 21.03.2017, werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker genomen.

In zoverre de verzoekende partij hierbij nog voorhoudt dat er beroep zal worden aangetekend tegen voormelde beslissing dd. 10.03.2017 en dat een schorsend effect moet worden verleend aan dit beroep, kan dit evenmin worden aangenomen.

Los van de vaststelling dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij reeds een schorsings- en annulatieberoep heeft ingediend tegen de ongegrondheidsbeslissing dd. 10.03.2017, benadrukt verweerder dat voormelde beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie rechtsgeldig en uitvoerbaar moet worden geacht tenzij en tot dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er op het laatstgenoemde beroep anders over zou beslissen (zie ook R.v.St. nr. 50.134, 09.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 49.748, 20.10.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 43.513, 28.06.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p. ;)

Verweerder benadrukt verder dat in het arrest ABDIDA van 18.12.2014 (in de zaak C-562/13), waarnaar de verzoekende partij verwijst, het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat “uit een en ander volgt dat de artikelen 5 en 13 van richtlijn 2008/115, gelezen in het licht van de artikelen 19, lid 2, en 47 van het Handvest, aldus moeten worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen een nationale wettelijke regeling die niet voorziet in een beroep met schorsende werking tegen een terugkeerbesluit waarvan de uitvoering voor de betrokken derdelander een ernstig risico inhoudt dat zijn gezondheidstoestand op ernstige en onomkeerbare wijze verslechtert”.

Aldus dient er volgens deze rechtspraak een schorsende werking te worden toegekend aan het beroep dat wordt ingesteld tegen een beslissing waarbij een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt gelast het grondgebied van een lidstaat te verlaten, wanneer de uitvoering van die beslissing voor die derdelander een ernstig risico inhoudt dat zijn gezondheidstoestand op ernstige en onomkeerbare wijze verslechtert.

In casu moet evenwel worden vastgesteld dat de huidige regeling inzake vorderingen tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid deze toets kan doorstaan.

Immers beschikt de vreemdeling over de mogelijkheid om, in zoverre de tenuitvoerlegging van het terugkeerbesluit imminent wordt, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen het terugkeerbesluit, een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te leiden.

Overeenkomstig artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet zal, behoudens toestemming van de betrokkene, t.a.v. de vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel, slechts tot gedwongen tenuitvoerlegging van deze maatregel worden overgegaan na het verstrijken van de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde beroepstermijn voor de procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, of, wanneer de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd ingeleid binnen deze termijn, nadat de Raad deze vordering heeft verworpen.

Daarenboven stipuleert artikel 39/82, §4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat “de kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken doet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden”.

Mede in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest Stella Josef t. België van 27.02.2014, waarbij geoordeeld werd dat de procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen effectief rechtsmiddel zijn wanneer een vreemdeling nog niet van zijn vrijheid werd beroofd met het oog op verwijdering en een schending van artikel 3 EVRM inroept, moet worden vastgesteld dat waar er vóór de wetwijzigingen bij wet van 10.04.2014 in artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet was ingeschreven dat de vreemdeling voorwerp moest zijn van een uitwijzingsbevel waarvan de uitvoering imminent is, om een vordering tot schorsing in UDN te kunnen indienen^{1[1]}, ingevolge de wetwijzigingen bij wet van 10.04.2014 in artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet wordt gestipuleerd dat “indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering”.

De nieuwe bepaling impliceert aldus dat er ook situaties van uiterst dringende noodzakelijkheid mogelijk zijn indien een vreemdeling niet van zijn vrijheid werd beroofd met het oog op verwijdering.

Gelet op het voormelde kan de verzoekende partij op heden niet dienstig voorhouden dat het vermeende beroep tegen de ongegrondheidsbeslissing 9ter (dewelke niet de in casu bestreden beslissing is) van rechtswege schorsend beroep zou zijn. Er is aldus evenmin sprake van een legaal verblijf gedurende dit annulatieberoep.

De verzoekende partij houdt verder een schending van artikel 3 EVRM voor. De verzoekende partij voert aan dat haar asielaanvraag niet in overweging genomen werd omdat er geen geloof werd gehecht aan haar voorgehouden Eritrese nationaliteit. De in casu bestreden beslissing zou nochtans Eritrea vermelden als nationaliteit, terwijl de huidige veiligheidssituatie in Eritrea algemeen bekend is en niet toelaat dat zij terug naar Eritrea kan gaan. De verzoekende partij stelt bovendien dat de arts-adviseur bevestigd zou hebben dat het leven van de verzoekende partij in gevaar is indien zij terug zou moeten keren naar Eritrea, nu de noodzakelijke behandeling daar niet beschikbaar is.

De kritiek van de verzoekende partij mist feitelijke grondslag en kan dan ook niet worden aangenomen. Verweerder merkt op dat, en dit in weerwil van hetgeen de verzoekende partij tracht voor te houden, de in casu bestreden beslissing nergens stelt dat zij zal worden teruggeleid naar Eritrea. De in casu bestreden beslissing motiveert uitdrukkelijk dat aan de verzoekende partij "het bevel wordt gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen (...)". De in casu bestreden beslissing verplicht de verzoekende partij geenszins terug te keren naar Eritrea, doch houdt enkel de verplichting in tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. R.v.St. nr. 50.187, 14.11.1994, en nr. 50.130, 9.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Het loutere feit dat de in casu bestreden beslissing stelt dat de verzoekende partij, volgens haar eigen verklaringen, de Eritrese nationaliteit heeft, doet hieraan geen afbreuk en toont niet aan dat de verzoekende partij gedwongen zal worden teruggeleid naar Eritrea. Bovendien heeft de Commissaris-generaal in de beslissing dd. 09.12.2016 uitdrukkelijk overwogen dat de verzoekende partij noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Eritrea, nu werd vastgesteld dat de verzoekende partij niet de Eritrese nationaliteit beschikt.

In zoverre de verzoekende partij laat uitschijnen dat zij het voorwerp zou uitmaken van een gedwongen terugkeer naar Eritrea, missen haar beschouwingen elke grondslag.

De verzoekende partij kan aldus niet dienstig verwijzen naar de algemene situatie in Eritrea om een schending van artikel 3 EVRM aannemelijk te maken. De verzoekende partij kan zich evenmin dienstig beroepen op het advies van de arts-adviseur waarbij gesteld wordt dat een terugkeer naar Eritrea niet aangewezen is, gezien de noodzakelijke behandeling aldaar niet beschikbaar is. Om dezelfde redenen kan zij ook niet verwijzen naar de louter hypothetische bewering als zou zij een procedure staatloosheid indienen en erkend worden als staatloos.

Verweerder benadrukt verder nog dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen het nemen van de terugkeerbeslissing en het moment van de verwijdering. Het Grondwettelijk Hof heeft uitdrukkelijk gesteld in het arrest dd. 11.06.2015 dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen die twee fases in de procedure (GwH nr. 89/2015 dd. 11.06.2015, punt B.5.2.: "Door geen onderscheid te maken tussen die twee fases in de procedure, geven de verzoekende partijen aan de bestreden bepaling een draagwijdte die zij niet heeft.")

Terwijl het Grondwettelijk Hof ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat artikel 3 EVRM enkel dient te worden geëerbiedigd bij de tenuitvoerlegging van het bevel en dit in punt B.5.1. van het voormeld arrest, dat stelt:

"De beoordelingsbevoegdheid die aan de minister of zijn gemachtigde wordt gelaten wanneer hij een bevel om het grondgebied te verlaten afgeeft, wordt bij de bestreden bepaling enkel beperkt voor de twee voorwaarden waarvan zij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten afhankelijk stelt, namelijk indien de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet in overweging neemt of weigert te erkennen en indien de asielzoeker onregelmatig op het grondgebied verblijft. In dat stadium dient de minister of zijn gemachtigde niet te beoordelen of de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens in acht neemt. Met betrekking tot die toetsing wordt in de memorie van toelichting aangegeven dat « het bevel om het grondgebied te verlaten niet uitvoerbaar is indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending met zich zou brengen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel mag in geen geval verwijderd worden naar het land waar hij een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een schending van het beginsel van non refoulement. Artikel 3 van het EVRM dient geëerbiedigd te worden bij de tenuitvoerlegging van een bevel om het grondgebied te verlaten » (Parl. St., Kamer, 2012-2013, DOC 53-2555/001 en 53-2556/001, p. 19)." (GwH nr. 2015/089 van 11.06.2015)

Dit principe werd ook in eerdere rechtspraak van het Grondwettelijk Hof gehuldigd, waarin het Hof verduidelijkte – weliswaar zonder expliciete verwijzing naar art. 3 EVRM – dat, wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten niet vrijwillig wordt uitgevoerd, een onderzoek dient te gebeuren naar o.m. eventuele medische redenen:

“Wanneer, na de verwerping van zijn regularisatieaanvraag, de vreemdeling, om medische redenen, in de absolute onmogelijkheid verkeert om gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, kan hij evenwel niet van het grondgebied worden verwijderd. Wanneer het gaat om een minderjarige vreemdeling die, om medische redenen, in de absolute onmogelijkheid verkeert om gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, moet bovendien zijn recht op eerbiediging van het gezinsleven worden gevrijwaard door de waarborg van de aanwezigheid van zijn ouders aan zijn zijde, en dit zolang de voormelde absolute onmogelijkheid bestaat. 12 In dat geval dient de bevoegde overheid, al dan niet op aanvraag, zich te vergewissen van de werkelijkheid en de ernst van de absolute onmogelijkheid om, wegens medische redenen, het grondgebied te verlaten.” (GwH nr. 141/2006 van 20.09.2006)

Dat het onderzoek naar een eventuele schending van art. 3 EVRM dient te gebeuren op het ogenblik dat de Lidstaat het voornemen heeft de betrokken vreemdeling effectief te verwijderen, en niet op het ogenblik dat aan die vreemdeling het bevel wordt gegeven om het grondgebied van de Lidstaten te verlaten binnen een bepaalde termijn, vindt ook steun in de rechtspraak van het EHRM.

Ter zake kan nuttig worden verwezen naar het (recente) arrest Paposhvili t. België, waarin het EHRM haar ‘algemene principes’ van haar rechtspraak in het kader van verwijdering en een eventuele schending van art. 3 EVRM (weze het in het licht van zieke vreemdelingen), uiteenzet:

“(…)”

Uit de hoger vermelde principes, zoals hernomen door het EHRM, blijkt dat er slechts sprake is van een door de Lidstaat te voeren onderzoek, wanneer de Lidstaat het voornemen heeft om de betrokken vreemdeling effectief te verwijderen.

De verzoekende partij slaagt er aldus niet in om een schending van artikel 3 EVRM aannemelijk te maken.

Tot slot houdt de verzoekende partij nog een schending voor van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Ter ondersteuning voert zij aan dat de in casu bestreden beslissing geen melding maakt van haar gezondheidsproblemen, noch van de behandeling die zij nodig heeft.

In weerwil van hetgeen de verzoekende partij laat uitschijnen, houdt dit artikel geen uitdrukkelijke motiveringsplicht in; het volstaat dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met de erin vermelde elementen.

Immers luidt voormeld artikel 74/13 als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

Geenszins stipuleert dit artikel dat de gemachtigde van de staatssecretaris, die conform zijn gebonden bevoegdheid een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker neemt t.a.v. een vreemdeling die geconfronteerd wordt met een weigeringsbeslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, nog bijkomend zou dienen te motiveren inzake de terugkeer.

Zie ook:

“Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 18 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, omgezet in België bij de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, zoals in casu, rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voorziet echter niet dat ook specifiek gemotiveerd wordt omtrent de in dit artikel bepaalde belangen. Artikel 74/13 voorziet dat rekening dient te worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- of familieleven of de gezondheidstoestand van de betrokkene en biedt aldus een bescherming aan personen waartegen de verweerder een verwijderingsmaatregel overweegt en die een kind of een gezins- of familieleven hebben in België of die met grote gezondheidsproblemen te kampen hebben. Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties.” (R.v.V. nr. 91 663 van 19 november 2012, www.rvv-cce.be, onderlijning toegevoegd)”

Verweerder laat verder gelden dat dit artikel een algemene bepaling is dat een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk kan beroepen op de hierin vermelde elementen.

Verzoekende partij levert dit bewijs niet.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard op 10.03.2017. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie motiveert dat het aangehaalde medisch probleem niet weerhouden kan worden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan de verzoekende partij een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste en enige middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3.1. Verzoekster voert in een enig middel onder meer de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft meermaals geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95).

Het EHRM heeft tevens geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de betrokken vreemdeling (zie EHRM 4 december 2008, Y. t. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saad t. Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en anderen t. Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Hierbij moet er op worden gewezen dat het verbod van foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen absoluut is en dat het geen enkele uitzondering toelaat. Zelfs wanneer de gedragingen van een vreemdeling als onveilig of gevaarlijk beschouwd kunnen worden, mag dit bij verwijderingsbeslissingen geen element vormen in de beoordeling van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM en kan geen afbreuk gedaan worden aan de door dit artikel geboden bescherming (EHRM november 1996, nr. 22414/93, Chahal t. Verenigd Koninkrijk, § 80; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, Saadi t. Italië, § 139). Artikel 3 van het EVRM voorziet dan ook, anders dan het non-refoulementbeginsel zoals neergelegd in artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag, in geen enkele uitzondering omwille van gedragingen van de verzoeker. Het is hierbij vaste rechtspraak van het EHRM dat *“Article 3 makes no provision for exceptions and no derogation from it is permissible under*

Article 15, even in the event of a public emergency threatening the life of the nation. As the prohibition of torture and of inhuman and degrading treatment or punishment is absolute, irrespective of the victim's conduct, the nature of any offences allegedly committed by the applicant is therefore irrelevant." (vaste rechtspraak o.m. EHRM 11 oktober 2012, Auad t. Bulgarije, nr. 46390/10, § 96; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, Saadi t. Italië, §127; EHRM 15 november 1996, Chahal t. Verenigd Koninkrijk §§'n 79 en 80; EHRM 7 juli 1989, nr. 14038/88, Soering t. V.K., § 88).

De verplichting die aldus op de bevoegde nationale autoriteiten rust om de betrokken vreemdeling te beschermen tegen een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, wordt voornamelijk ingevuld door het installeren van gepaste procedures die toelaten de risico's te onderzoeken die de vreemdeling zou lopen indien hij wordt verwijderd naar het land van bestemming (EHRM 13 december 2016, Paposhvili t. België, § 185; EHRM 23 maart 2016, F.G. t. Zweden, § 117; EHRM 4 november 2014, Tarakhel t. Zwitserland, § 104; EHRM 13 december 2012, El-Masri t. Macedonië, § 182). Indien de betrokken vreemdeling elementen aanbrengt betreffende een reëel gevaar om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM, dan is het aan de nationale overheid om elke twijfel hieromtrent weg te nemen en om zowel de algemene situatie in een land als de omstandigheden eigen aan het geval van de betrokken vreemdeling te onderwerpen aan een nauwgezet onderzoek (EHRM 13 december 2016, Paposhvili t. België, § 187; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van een verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 359 *in fine*). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 366).

3.3.2. Verzoekster voert aan dat haar asielaanvraag werd verworpen omwille van het feit dat er geen geloof werd gehecht aan haar Eritrese nationaliteit, dat de bestreden beslissing nochtans Eritrea vermeldt als nationaliteit en dat er dus gevreesd kan worden dat verzoekster terug naar Eritrea zou moeten gaan. De huidige veiligheidssituatie laat dit echter niet toe en de ambtenaar-geneesheer heeft bovendien bevestigd dat de noodzakelijke behandeling voor verzoekster niet beschikbaar is in Eritrea, noch in Sudan, zodat haar leven daar in gevaar is. Verzoekster wijst erop dat haar Ethiopische nationaliteit niet bewezen is en dat zij bijgevolg nergens naartoe kan, zonder dat dit een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM. Verzoekster meent dat de bestreden beslissing hieromtrent geen motivering bevat.

3.3.3. Uit de stukken van het administratief dossier, waarin zich het advies van de ambtenaar-geneesheer van 7 maart 2017 bevindt, blijkt dat verzoekster lijdt aan een HIV-infectie die stabiel blijft met antiretrovirale middelen en dat deze medicatie momenteel niet beschikbaar is in Eritrea en in Sudan. De aanvraag van verzoekster op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ongegrond verklaard op 10 maart 2017 omdat verzoekster geen duidelijkheid heeft verschaft over haar land van herkomst en/of gewoonlijk land van verblijf. In het bestreden bevel wordt niet gemotiveerd over de gezondheidstoestand van verzoekster. In de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 december 2016 houdende de niet in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag wordt vermeld: "*Daar werd vastgesteld dat u niet de Eritrese nationaliteit heeft, is het CGVS van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Eritrea.*"

De Raad merkt op dat het thans bestreden bevel duidelijk vermeldt dat aan verzoekster, van "*nationaliteit: Eritrea*" het bevel wordt gegeven om "*het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven*". Dit brengt mee dat de huidige bestreden beslissing op zich reeds een titel inhoudt om verzoekster naar Eritrea te verwijderen, los van de vraag of de verwerende partij de intentie daartoe heeft, gelet op de niet-terugleidingsclausule opgenomen in de beslissing van de commissaris-generaal van 9 december 2016.

Het loutere gegeven dat de gemachtigde in de motieven van het bestreden bevel uitdrukkelijk aangeeft dat verzoekster niet verplicht is terug te keren naar haar land van herkomst, doet voorts geen afbreuk aan de verplichting die, in het kader van artikel 3 van het EVRM, op de overheid rust om op nauwgezette wijze te onderzoeken of het bevel om het grondgebied te verlaten verzoekster blootstelt

aan een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. *In casu* mag niet uit het oog worden verloren dat uit het advies van de ambtenaar-geneesheer van 7 maart 2017 blijkt dat verzoekster lijdt aan een HIV-infectie die stabiel blijft met antiretrovirale middelen en dat deze medicatie momenteel niet beschikbaar is in Eritrea en in Sudan. Noch uit de bestreden beslissing noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat voorafgaand aan de afgifte van het thans bestreden bevel op 21 maart 2017, enig concreet onderzoek heeft plaats gehad waaruit zou kunnen blijken dat de gezondheidstoestand van verzoekster gewijzigd is. Bij een terugleiding naar Eritrea of Sudan zou verzoekster dus blootgesteld kunnen worden aan een risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

Het gegeven dat de gemachtigde zich bij de afgifte van het thans bestreden bevel bewust was of althans diende te zijn van het reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM dat verzoekster loopt bij een terugkeer naar haar land van herkomst of van verblijf, maakt dan ook dat hij in het kader van de onderzoeksplicht, die inherent is aan de bescherming verleend door artikel 3 van het EVRM, verplicht is om iedere twijfel weg te nemen omtrent een mogelijke blootstelling aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling tengevolge van de thans opgelegde vertrekverplichting (EHRM 13 december 2016, Paposhvili t. België, § 187; EHRM 11 juli 2000, Jabari t. Turkije, § 39). Het gegeven dat verzoekster niet verplicht is om naar haar land van herkomst terug te keren, neemt met name niet weg dat het thans bestreden bevel verzoekster wel degelijk verplicht om het Belgische grondgebied en dat van de Schengenstaten binnen de vijftien dagen te verlaten. De vraag rijst dan ook naar welk ander land verzoekster dan wel kan terugkeren.

In de gegeven omstandigheden dient dan ook te worden besloten dat de afgifte van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, gelet op de eerder vastgestelde gezondheidsproblemen van verzoekster die een welbepaalde behandeling nodig hebben, gelet op het gebrek aan enig concreet onderzoek van de reële risico's die verzoekster bij het uitvoeren van dit bevel loopt en gelet op het gebrek aan aanduiding van het land van bestemming, het risico op een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM geenszins uitsluit. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij een gedegen onderzoek in dit verband heeft gedaan.

Waar de verwerende partij erop wijst dat artikel 3 van het EVRM slechts moet worden onderzocht bij de effectieve verwijdering en dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen het nemen van de terugkeerbeslissing en het moment van de verwijdering, en dat dit ook als dusdanig wordt vermeld in het arrest Paposhvili van het EHRM, wordt opgemerkt dat in ditzelfde arrest (EHRM, Paposhvili t. België, 41738/10, 13 december 2016) in § 199 wordt vermeld dat het voeren van een onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM vlak voorafgaand aan de gedwongen verwijdering van het grondgebied niet volstaat wanneer er geen enkele indicatie is van de omvang van dit onderzoek en van het effect hiervan op het bindend karakter van het bevel om het grondgebied te verlaten: "*The fact that an assessment of this kind could have been carried out immediately before the removal measure was to be enforced (see paragraph 199 in fine above) does not address these concerns in itself, in the absence of any indication of the extent of such an assessment and its effect on the binding nature of the order to leave the country.*" (eigen vertaling : Het feit dat een onderzoek van deze soort [naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM] had kunnen gebeuren vlak voorafgaand aan de gedwongen verwijdering van het grondgebied volstaat niet om tegemoet te komen aan deze bezorgdheden wanneer er geen enkele indicatie is van de omvang van een dergelijk onderzoek en van het effect hiervan op het bindend karakter van het bevel om het grondgebied te verlaten (EHRM 13 december 2016, Paposhvili t. België, § 202). Ook in deze zaak lag enkel een bevel om het grondgebied te verlaten voor, waarbij de termijn voor vrijwillig vertrek (na verschillende verlengingen) was verstreken en waarbij nog geen gedwongen tenuitvoerlegging in het vooruitzicht was gesteld (*idem*, § 199). Het verweer in de nota doet in voorliggend specifiek geval geen afbreuk aan het voorgaande.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan *in casu* worden aangenomen.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. De overige onderdelen van het enig middel moeten niet worden onderzocht.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van

21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 maart 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*), wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET